suse kokkulepe ette Lääne-Euroopa õhupakti sõlmimise Saksamaa, Belgia, Prantsusmaa, Inglismaa ja Itaalia vahel, mille järgi lepinguosalised kohustuksid oma õhujõududega appi tulema kallaletungi osaliseks saanud lepinglasele. 9. veebruaril ühineb Inglise-Prantsuse kokkuleppega ka Itaalia.

Londoni kokkuleppe järel on mulje, et rahu kindlustamise aluste määramisega on jõutud tubli samm edasi ja ka Saksamaa peaks tundma end rahuldatuna, sest et talle on võimaldatud tema poolt ihaldatud täielik üheõiguslus teiste riikide kõrval. Ootamatult asub aga Saksamaa 14. veebruaril Inglise ja Prantsuse Berliini saadikuile adresseeritud noodis väga reserveeritud seisukohale. Saksamaa lubab võtta Londoni kokkuleppe seisukohad põhjalikule kaalumisele, veeretades aga oma relvastamise teiste riikide süüks, kes ei ole seni desarmeerunud, ja lisab, et enne üldisi läbirääkimisi Londoni kokkuleppe alusel Saksamaa peab tarvilikuks eriläbirääkimisi Inglismaaga.

Saksa noot tekitas Pariisis otsekohe suurt umbusku. Sellest paistis võrdlemisi selgesti läbi, et Saksamaa tahab lahutada Inglismaa Prantsusmaast ja kombineerida nii, et teostamisele tuleksid ainuüksi Saksamaale meeldivad punktid, eeskätt relvastumine, kuna ta kohustused ja kõigepealt osavõtu idapaktist püüab veeretada endalt ära. Inglise valitsus 20. veebruaril määratleb oma seisukohta nii, et Londoni kokkulepe on tervik ja et seda ei saa lõhestada üksikosadeks, kuid see seisukoht on siiski niivõrd kõikuv, et otsustatakse siiski saata välisminister sir John Simon Saksamaa poolt ettepandud läbirääkimistele Berliini.

Enne kui sir John Simoni sõit saab teoks, tuleb Inglise parlamendis arutusele Inglise relvastuse suurendamise küsimus, mida põhjendatakse Saksa salajase relvastumisega. Saksamaa salajase relvastumise avalik käsitlemine avaldab Saksamaal niivõrd rabavat mõju, et 5. märtsil teatatakse, et Hitler haiguse tõttu ei saa vastu võtta Inglise välisministrit. Selle sammu loogiliseks järjeks on, et S a k s a m a a 16. m ä r t s i l

Eesti kroonika 1935, lk. 8